

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. június 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az embercsempészés büntette miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2018. február 13. napján kihirdetett 18.B.4/2017/84. számú ítéletét I. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

A 3 (három) év közúti járművezetéstől eltiltás büntetés alkalmazását mellőzi.

Megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság ítéletével érintett nem készpénz bűnjelek is Szombathelyi Törvényszék Gazdasági Hivatala bűnjelkezelője tartja nyilván Bny.I.155/2016. számon, míg a Bny.I.155/2016/6-11. sorszámon megjelölt készpénzt a Magyar Államkincstár Bü.92.309. letéti számon kezeli.

A bíróság a nyomozás során I. r. vádlottól lefoglalt készpénz lefoglalását megszünteti, és azt I. r. vádlottnak kiadni rendeli, ám a bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült 116.119,- (száztizenhatezer-száztizenkilenc) forint bűnügyi költséget a Magyar Állam viseli.

I n d o k o l á s

A Szombathelyi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság előtt 18.B.4/2017. számon öt vádlott ellen folyt büntetőeljárás. Az első fokú bíróság ítélete II. r., III. r., IV. r. és V. r. vádlottra nézve *első fokon jogerőre emelkedett*, ekként nem tárgya a másodfokú eljárásnak, melyben I. r. vádlott érintett.

A Szombathelyi Törvényszék 2018. február 13. napján kihirdetett 18.B.4/2017/84. számú ítéletében I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett embercsempészés büntetében /Btk.353. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont/. Ezért öt 3 év 3 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, 3 év közúti járművezetéstől eltiltásra, 5 év időtartamra a Magyar Köztársaság területéről történő kiutasításra és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, döntött a bűnjelekről valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I.r. vádlott meghatalmazott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.107/2018/2-I. számú átiratában az I. r. vádlott védője fellebbezését alaptalannak ítélte.

Hivatkozott arra, hogy a törvényszék a szükséges mértékű és szabályos bizonyításban részesítette a büntetőügyet. Rámutatott, hogy I. r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelve, összevetve megalapozott tényállást állapított meg, amelyből szükségesnek tartotta mellőzni azon részt, amely azt írja le, hogy kétséget kizáró módon mit nem tudott megállapítani (6. oldal utolsó bekezdésétől 8. oldal harmadik bekezdéséig).

Előadta, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségét teljesítette, bemutatta mérlegelő tevékenységét, amely objektív adatokon és azokból levont logikus következtetéseken nyugszik, ekként eredményesen támadni azt nem lehet.

Kifejtette, hogy a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság I. r. vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése igazodik az irányadó tényálláshoz, az törvényes.

Rámutatott, hogy a kiszabott büntetés az irányadó középértéktől elmaradó tartalmú, arányban áll a büntetés kiszabási körülményekkel.

Kifejtette, hogy I. r. vádlott esetében a járművezetéstől eltiltáshoz megszabott törvényi feltétel nem állapítható meg, mivel az irányadó tényállás szerint I. r. vádlott egy alkalommal, 2016. június 1. napján elkövetett bűncselekményhez használt járművet, ehhez kapcsolódóan állapították meg bűnösségét 1 rb bűncselekményben. Mivel I.r. vádlott ukrán állampolgár, Magyarországon lakóhellyel nem rendelkezik, ekként vele szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabásának sincs helye.

Összességében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla mellőzze a közúti járművezetéstől eltiltás büntetésre és a közügyektől eltiltás mellékbüntetésre vonatkozó rendelkezéseket, a lefoglalt készpénz visszatartásáról szóló rendelkezést megelőzően a készpénz lefoglalását a Be. 155. § (1) bekezdése alapján szüntesse meg, és azt a (2) bekezdés alapján I. r. vádlottnak kiadni rendelje, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét a tényállás korrekcióját követően I. r. vádlott tekintetében hagyja helyben.

A nyilvános ülésen az ügyész az elsőfokú ítélet ellen a védelem által bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy a törvényszék szükséges mértékű bizonyítást vett fel, szabályosan folytatta és mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Hivatkozott arra, hogy I. r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekménynek az elkövetését, védekezése szerint szórakozás céljából indult Szombathelyre, a migránsokat szállító gépjárműhöz semmi köze nem volt. A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelve ezt a védekezést nem fogadta el, mely mérlegelő tevékenysége során nagy mértékben támaszkodott az autópálya kamerarendszer felvételeire, azokat megfelelően kielemezte, majd logikusan következtetett arra, hogy a két érintett autó kapcsolatban állt egymással, azaz I. r. vádlott is részt vett a bűncselekmény elkövetésében. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott, abból azonban azt a részt kell mellőzni, hogy mit nem tudott megállapítani a bíróság, hiszen amögött ott van, amit meg tudott helyette állapítani. Rámutatott, hogy a törvényszék mérlegelő tevékenysége eredményesen nem támadható, ezért a tényállás megváltoztatására sincs mód a másodfokú eljárásban. Okszerű a bíróságnak I. r. vádlott bűnösségére levont következtetés, a bűncselekmény minősítése is helyes.

Hivatkozott arra is, hogy a törvényszék bizonyítást folytatott le arra vonatkozóan, hogy a szállított személyek sanyargatásával történt-e ez a szállítás, megtekintette a járművet, az igazságügyi orvosszakértőt is meghallgatta a tárgyaláson, és ennek eredményeképpen ezt a minősítő körülményt nem állapította meg.

Az átiratban írtakkal egyezően kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem tekinthető eltúlzottan súlyosnak, az irányadó középértéktől jócskán elmarad, annak enyhítésére indokot nem lát; a közügyektől eltiltásnak a vádlott esetében nincsen értelme; a járművezetéstől eltiltásnak a törvényi feltétele nem áll fenn.

A lefoglalt készpénz vonatkozásában előadta, hogy a visszatartásról szóló rendelkezést megelőzően a lefoglalás megszüntetéséről kell rendelkezni, utána a kiadásról, és ehhez képest lehet azt visszatartani.

Összefoglalva azt indítványozta, hogy az ítéletábra I. r. vádlott tekintetében az átiratnak megfelelően változtassa meg a törvényszék ítéletét; a közúti járművezetéstől eltiltás büntetésre és a közügyektől eltiltás mellékbüntetésre vonatkozó rendelkezést mellőzze, a készpénz lefoglalását szüntesse meg, ezt a vádlottnak kiadni rendelje és egyebekben - a tényállás korrekciójával - I. r. vádlottat illetően hagyja azt helyben.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén I. r. vádlott meghatalmazott védője a az elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy ugyan az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, mérlegelte a bizonyítékokat, de álláspontja szerint a bizonyítékokból téves következtetést vont le védence bűnösségére vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás körében felhozta, hogy álláspontja szerint semmilyen közvetlen, de közvetett bizonyíték sincs arra, hogy a migránsokat szállító és a védence által vezetett két gépkocsi között kapcsolat lett volna. A nyomozóhatóság lefoglalta a vádlottak telefonkészülékeit, ha a védence által vezetett gépkocsi volt a felvezető autó, és mögötte halad egy másik autó az embercsempészség tevékenység során, szükségszerűen telefonkapcsolatban kellett volna lenniük egymással, a lefoglalt telefonkészülékek hívásai között azonban ebben az időpontban nem volt semmilyen hívás, ami azt igazolta volna, hogy a két autó között bármiféle kapcsolat van. A másik gépkocsit vezető V. r. vádlott nem hívta a I. r. vádlott által vezetett gépkocsiban ülők egyikét sem. Egy irányban haladtak, ez egy autópályán előfordul, ez még nem bizonyíték arra, hogy a két autó között kapcsolat van, illetve hogy a I. r. vádlott által vezetett autó embercsempészetben vesz részt. Felhozta azt is, hogy a 27 elfogott külföldi állampolgárt nem hallgatták ki, nincs adat, hogy szembesítették volna őket védenccével, felismerték volna I. r. vádlottat. Sérelmezte, hogy a Szombathelyi Törvényszék védence bűnösségére abból is következtetett, hogy az elsőfokú tárgyaláson I. r. vádlott volt, aki a legaktívabb tevékenységet fejtette ki, az azonban, hogy ki hogy védekezik, próbálja-e cáfolni a vallomások, a bizonyítékokat, felszólal, saját védelmében észrevételeket tesz, abból nem lehet levonni azt a következtetést, hogy ő ennek a társaságnak a vezetője. Elnagyoltnak találta az elsőfokú bíróságnak azt az indokolását, mely arról szó, melyek azok a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a két gépkocsi kapcsolat volt és I. r. vádlott részt vett az embercsempészségben. Előadta, hogy a bíróság által lefolytatott mérlegelési tevékenységből, a bizonyítékok okszerű mérlegeléséből nem lehet I. r. vádlott bűnösségére következtetni.

A büntetés-kiszabási körülmények körében kifejtette, hogy a súlyosító és enyhítő körülményeket nem vette kellő súllyal figyelembe a bíróság és e körben is sérelmezte, hogy azért kapta védence az összes vádlott közül a legsúlyosabb büntetést, mert a bíróság őt tekintette a csoport vezetőjének, és erre következtetést a bíróságon tanúsított magatartása miatt vont le. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon eljárásával, mely szerint megállapítható, hogy I. r. vádlott büntetőeljárás hatálya alatt követte el Magyarországon az embercsempész tevékenységet, mivel ezt súlyosító körülményként akkor lehet értékelni, ha I. r. vádlottnak tudomása lett volna, hogy vele szemben a cselekmény elkövetésekor Ausztriában büntetőeljárás van folyamatban, de mivel a két (2016. áprilisi és 2016. júniusi) cselekmény között rövid idő telt el, fogalmilag kizártnak találta, hogy I. r. vádlott tudott volna arról, hogy vele szemben büntetőeljárás van folyamatban; ebből következően azt nem lehet súlyosítónak értékelni a terhére.

Sérelmezte még, hogy a védence személyi körülményeit (a két kiskorú gyermekről való gondoskodást) illetve az egészségi állapotát (C típusú hepatitisz fertőzöttsége miatt Ukrajnában III. csoportú rokkantnak minősül) sem értékelte kellő súllyal az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál. Az enyhítő körülmények kiegészítését kérte azzal, hogy védence már több mint két éve van előzetes letartóztatásban.

A fellebbviteli főügyészség közügyektől eltiltás és járművezetéstől eltiltás mellőzésére irányuló indítványával egyetértett, a lefoglalt pénz kiadását kérte I. r. vádlott részére a visszatartás mellőzésével.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában részletesen vitatta a bűncselekmény üzletszerű elkövetését, valamint azt, hogy neki bármiféle köze lett volna az embercsempészéshez, a másik gépkocsihoz, azt, hogy II. r. vádlottnak vagy a migránsoknak segítséget nyújtott volna az embercsempészésben, mivel ez szerinte nem nyert bizonyítást. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság részletezte azt az eljárást, ami egy másik bíróságon folyik ellene. Kifejtette, hogy a Szombathelyi Törvényszék súlyos ítéletet hozott ellene, pedig nem derült ki, hogy határátlépés is történt volna, minden cselekmény Magyarország területén történt. Rámutatott, hogy a 27 utas közül senki nem jelentette azt, hogy ezen a napon határt szeretett volna átlépni, közülük mindegyik legálisan, törvényszerűen tartózkodott Magyarországon, és nyilvántartásba voltak véve. Sérelmezte, hogy a törvényszék egy algériai utasra utal, de a vádbeli napon nem volt az utasok között algériai állampolgár, egyébként is az ő vallomása is arról szó, hogy semmi köze nincs ehhez az algériai utashoz, vallomásában nem mondott semmit róla, továbbá az ő vallomása 2016. április 27-ei dátumra utal, míg a második sértett, aki tanúvallomást tett 2016. május 15-i napra vonatkozóan nyilatkozott. Az ezzel kapcsolatos eljárási cselekmények eredményének bemutatásával sérelmezte, hogy a sanyargatás minősítő körülmény miatt lett az eljárás és az ítélet szigorúbb vele szemben és a személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedések is emiatt nem enyhültek az eljárás folyamán. Elsődlegesen felmentését kérte, másodlagosan pedig a büntetés enyhítését, a kiutasítás és pénzbüntetés mellőzését kérte betegségére hivatkozással. Indítványozta a tőle lefoglalt tárgyak és készpénz részére történő kiadását is.

Az ítélet tábla a Be. 349. § (1) bekezdése és a 349. § (1) bekezdése szerinti részleges - II. r., III. r., IV. r. és V. r. vádlottat nem érintő - felülbírálat során a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottat érintő körben a bejelentett fellebbezés alapján, a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A védelemi fellebbezéseket nem találta alaposnak, alapos viszont a fellebbviteli főügyészségnek a közúti járművezetéstől eltiltás mellőzésére és az I. r. vádlottól lefoglalt készpénz visszatartásáról szóló rendelkezésnek a lefoglalást megszüntetését és azt I. r. vádlottnak kiadni rendelkezését kimondó rendelkezéssel történő kiegészítésére tett indítványa.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

A törvényszék nem vétett olyan relatív eljárási szabálysértést sem, mely hatályon kívül helyezést eredményezhetne. Az ügyben eljáró hatóságok - köztük az elsőfokú bíróság is - megfelelő módon biztosította az anyanyelv használatának jogát is Bitsukov Andriy I. r. terhelt részére, a hatóságok kiemelt figyelmet fordítottak az anyanyelv használatának biztosítására, ez a garanciális alapelv ugyanis feltétlen érvényesülést kíván, az erre alappal hivatkozó személyt kétségtelenül minden körülmények között megilleti ezen alapvető jelentőségű jog gyakorlásának lehetősége. Ez I. r. vádlott részéről az elsőfokú bírósági eljárásban vetődött fel.

Az ítélet tábla a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy a 2016. június 2. napján 02.38 perckor kezdődő szemlén (nyomozati iratok 199. oldal) **A.A.** tolmács, I. r. vádlott őrizetbe vételekor (nyomozati iratok 630. oldal) **A.A.** tolmács, a nyomozási bíró által I. r. vádlott tekintetében vádirat benyújtása előtt tartott ülésen (nyomozati iratok 633. oldal) **B.B.** tolmács, I. r. vádlott gyanúsítottkénti kihallgatásai alkalmával (nyomozati iratok 662-671. oldal) **A.A.** és **C.C.** tolmács, az iratoknak I. rendű vádlott neve I. r. vádlott részére történő ismertetéskor (nyomozati iratok 3. külön kötet 1-2. oldal) **C.C.** tolmács jelen volt, az anyanyelv használatához kapcsolódó jogi kioktatások sora, a vonatkozó törvényi környezet ismertetése megtörtént a nyomozati szakaszban, arra megfelelően sort kerítettek az ügyészi szakban is, I. r. vádlott által anyanyelvén beadott iratok

magyar nyelvre, a válaszok ukrán nyelvre lefordításra kerültek, továbbá az elsőfokú büntetőeljárás kezdő szakaszában is, azaz e téren sem terheli hiányosság vagy mulasztás az eljáró hatóságokat. A első fokon eljáró bíróság is megfelelt ennek a törvényi kötelezettségének, és kifogás alá nem eső módon biztosította a terhelti garanciális jogok maradéktalan érvényesülését valamennyi általa foganatosított eljárási cselekmény során. E körben tehát a törvényszék részéről ugyancsak nem mutatható ki perrendi szabálysértés vagy mulasztás. Az iratokból az is megállapítható (B.4/2017/3. számú kitűző végzés I. számú melléklete, B.4/2017/19/1. számú irat, B.4/2017/61. számú kitűző végzés), hogy az ukrán konzulátus az eljárási cselekményekről, azoknak lefolytatása helyéről és idejéről túlnyomórészt tájékoztatásban részesült, ezen értesítések elmaradása pedig még relatív eljárási szabálysértésnek sem tekinthető, az eljárás lefolytatását illetve a felülbírálatot nem akadályozta.

A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható, hogy a büntetőügy jellegéből adódó szegényes bizonyítékhalmozat tárgyalás anyagává tételére perrendszerűen sor került, ennek gerincét nyilvánvalóan a telefonkapcsolatok értékeléséről, a közútkezelő kamerafelvételeinek elemzéséről szóló jelentések és értékelések, a határátlépés tényét igazoló iratok, főleg tehát okirati jellegű bizonyítékok képezték, azonban ezen kívül is szerteágazó, feltáró nyomozati tevékenység folyt, amelynek egyik érdemi eredménye a vádlottak 2016. június 2. napján hajnali órákban történő elfogása.

Aggálytalanul megállapítható módon a bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerezett bizonyítékok képezték, a bizonyítás eljárás lefolytatása terén ilyen szempontból sem található kifogásolnivaló.

A lefolytatott bizonyítás teljes körűnek minősíthető, az egyes eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, ennek során lényeges résztvevők lényeges jogai nem sérültek, a védelemhez fűződő jogok is maradéktalanul érvényesültek, a terhelti és tanúkihallgatások a szabályozott rendben folytak, az eljárással érintettek megfelelő képviselte is mindvégig biztosított volt, nevezettek olyan elbírásban részesültek, amelynek eredményeképpen megfelelően szembesülhettek a felmerülő és őket érintő bizonyítékhalmozattal, az azzal kapcsolatos álláspontjuknak hangot adhattak, az azzal összefüggő indítványaik pedig a szabályozott rendben elbírálást nyertek. A törvényszék egyenként és összességében a feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, az összes olyan adattal és körülménnyel kimerítő módon foglalkozott, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében, az érdemi kérdések megnyugtató tisztázásához hozzájárult. Részletezően értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

A törvényszék kihallgatta a vádlottakat, meghallgatta az igazságügyi szakértőket, tanúként hallgatta ki **D.D.**, **E.E.**et a TEK munkatársát és **F.F.**t, igazságügyi szakértők bevonásával szemlét tartott, majd annak eredményeként ismételt meghallgatta az igazságügyi szakértőket, adatokat szerzett be a Bevándorlási és Állampolgársági Hivaltól és minden, a vád szempontjából relevánsnak látszó adatot és iratot ismertetett.

Mindennek következménye az, hogy az ítélet tábla a teljes bizonyítási anyagra támaszkodhatott, a másodfokú felülbírálat valamennyi bizonyítékra kiterjedt, az értékelésbe a fellebbviteli eljárás során is bevonható volt az elsőfokú bíróság által kellően számba vett és mérlegelt adathalmaz.

A bizonyítékok ismertetése és értékelése körében az elsőfokú bíróság teljes körűen eleget tett indokolási kötelezettségének. Áttekintette, mely bizonyítékokat vett figyelembe a bíróság és azokból milyen következtetést vont le. A fellelhető bizonyítékok köréből mindegyiket mérlegelési körébe vonta, olyan bizonyíték, mely elkerülte volna a figyelmét és melyet nem értékelt, nem volt. I. r. vádlott tagadásával szemben helyesen mutatott rá, hogy milyen felelősségi körben, cselekményei milyen súllyal értékelhetőek. Nem foghatott helyt az a vádlotti védekezés, mely szerint neki semmi

köze nem volt a II. r. vádlott által szállított migránsokhoz, mivel sem ő, sem utasai nem voltak kapcsolatban II. r. vádlottal. Mivel a köztük lévő korábbi kapcsolattartásra találhatóak adatok, az elsőfokú bíróság által felhozott és részletesen értékelt adatokon felül nem kapott a táblabíróság I. r. vádlott felelősségének negligálására alkalmas magyarázat arra sem, hogy miért haladt a vádlottak gépkocsija több alkalommal együtt a magyarországi utakon.

Itt kell megemlíteni, hogy az elsőfokon eljáró ügyész által a perbeszédben még felhozott, a csempésztett személy sanyargatásával elkövetés, mint minősítő körülményt az elsőfokú bíróság nem állapította meg, nem minősítette erre tekintettel súlyosabbnak a bűncselekményt, nem ennek a minősítésnek megfelelően szabta ki a büntetést és súlyosító körülményként sem vett erre utalást sem figyelembe, szemben I. r. vádlott ezt taglaló nyilatkozatával.

Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy az embercsempészés büntette a segítségnyújtással befejezett, függetlenül attól, hogy az államhatár átlépésére sor került-e és attól is független, hogy a segítségnyújtás az államhatártól milyen távolságban történt. Amikor valaki a határt sérteni szándékozó személyek szállítását végzi vagy abban bármilyen módon pl. felvezetőként közreműködik, befejezett bűncselekményt követ el függetlenül attól, hogy a személyek eljutottak-e az államhatár közelébe. A vagyoni haszonszerzési cél megállapíthatóságnak nem feltétele, hogy az ellenszolgáltatást ténylegesen megkapta-e az elkövető, arra pedig, hogy társának, II. r. vádlottnak 50.000.-Ft-ot a sikeres szállításért ígértek, a II. r. vádlottat tekintve jogerősen ítéleti bizonyossággal megállapított. Mindezekre tekintettel nem foghatott helyt az a vádlotti védekezés sem, hogy a migránsok nem lépték át a Magyar Köztársaság államhatárát és ő bizonyítottan semmilyen ellenszolgáltatásban nem részesült.

A bizonyítékok perrendszerű, körültekintő, eljárási és logikai hibáktól mentes mérlegelésével a törvényszék tehát túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, mely tényállás kisebb mértékben szorult csak kiegészítésre I. r. vádlott által a nyilvános ülésen előadottak alapján az alábbiak szerint:

A Be.361.§ (2) bekezdés b) pontja szerint a vádlott személyi körülményeit alábbiakkal kell kiegészíteni:

I. r. vádlott előzetes letartóztatása elrendelése előtt csomagszállítással foglalkozott, havi jövedelme kb. 500-600 euró volt. Más büntetőeljárás Magyarországon nincs vele szemben folyamatban.

A tényállás minden tekintetben megalapozott és az ítéletábra is erre alapította határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

Mindezekre is tekintettel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelő tevékenységét eljárási és logikai hibáktól mentesen, - a törvényi követelmények és a kialakult bírói gyakorlat szerint - megfelelően elvégezte, ekként azonos bizonyítéki kör mellett - a felülmérlegelés tilalmát is szem előtt tartva - nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére, a törvényes mérlegeléssel megállapított tényállás ekként nem támadható és írható felül.

I. r. vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék, a minősítés is megfelel az anyagi jog szabályainak.

A büntetés kiszabása során a törvényszék teljes körűen feltárta és számba vette I. r. vádlott javára és terhére értékelhető körülményeket, köztük az I. r. vádlott által hiányoltakat is.

A terhére rótt bűncselekmény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, az irányadó középérték 5 év. A cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és a közrendet és a közbiztonságot fokozottan veszélyeztető, magas társadalomra veszélyességre figyelemmel - nem kérdéses, hogy a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok csak szabadságvesztés kiszabása mellett valósulhatnak meg.

I. r. vádlott a Btk. 353. § (2) bekezdés b) pontjában megjelölt több személynek segítséget nyújtva elkövetést, mint minősítő körülményt megalapozó legalább két személyek történő segítségnyújtást jóval meghaladó számú, összesen 27 fő - korábban már Magyarországon nyilvántartásba vett és kötelező tartózkodási helyre kijelölt és onnan engedély nélkül eltávozott - külföldi személynek nyújtott segítséget, ezért magatartása súlyosabb tárgyi súlyú bűncselekményt valósított meg.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott, a büntetési tételkeret alsó határát másfél évvel meghaladó, az irányadó középérték felét el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetés helytálló, a konkrét cselekménnyel arányos, szükséges és egyben elégséges is a büntetési célok megvalósításához és megfelel az ítélet belső arányossága követelményének is.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés jelentős enyhítését nem tartotta szükségesnek az ítéletábra. A kismértékű változtatásnak pedig nincsen helye (16/2007. BK vélemény 2. pont).

Az ítéletábra helyállónak találta a közúti járművezetéstől eltiltás mellőzésére tett indítványokat. A Btk. 55. § (1) bekezdése alapján a járművezetéstől azt lehet eltiltani, aki az engedélyhez kötött járművezetés szabályainak megszegésével követi el a bűncselekményt, vagy bűncselekmények elkövetéséhez járművet használ. Ez az esetkör az ún. mozgó-bűnözést takarja, melynek lényege, hogy a gépjárművel bűncselekmények sorozatát követik el az ország különböző területein (BH1983. 342.). A nyelvtani értelmezés alapján nincs helye az eltiltásnak, ha a jármű felhasználása csak egy bűncselekmény elkövetését szolgálta. A járművezetéstől eltiltás alkalmazhatóságához így legalább két, egymástól független, térben és időben elkülönülő bűncselekmény jármű felhasználásával elkövetése szükséges (BH1994. 466.). A járművezetéstől eltiltás második fordulata tehát olyan mozgó bűnelkövetővel szemben alkalmazható, aki a járművel való rendelkezését arra használja fel, hogy több ízben, egymástól távol eső helyszíneken bűncselekmények sorozatát kövesse el, megkönnyítve a bűncselekmények végrehajtását, lehetővé téve a helyszínről való gyors menekülést és a megszerzett javak elszállítását (BH1987. 191.)

A bíróság I. r. vádlott a terhére rótt bűncselekményt nem az engedélyhez kötött járművezetés szabályainak megszegésével követte el, a bíróság 1 rendbeli bűncselekmény elkövetésében állapította meg a büntetőjogi felelősségét, erre tekintettel a közúti járművezetéstől eltiltás egyik törvényi feltétele sem valósul meg. Mindezekre tekintettel a 3 év közúti járművezetéstől eltiltás büntetés alkalmazását az ítéletábra mellőzte.

Az ítéletábra nem találta megalapozottnak I. r. vádlottnak a kiutasítás mellőzésére és a pénzbüntetés mellőzésére tett indítványát. A Btk. 59. § (1) és (2) bekezdés szerint azt a menedékjogot nem élvező, nem magyar állampolgár elkövetőt, akinek az országban tartózkodása nem kívánatos, Magyarország területéről ki kell utasítani. I. r. vádlottnak a Magyar Köztársaság területén tartózkodása - az elsőfokú bíróság által meghatározott tartamban - a terhére rótt bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és a közrendet és a közbiztonságot fokozottan veszélyeztető, magas társadalomra veszélyességre figyelemmel - nem kívánatos. Emiatt az 5 év időtartamú kiutasítás alkalmazását az ítéletábra nem mellőzte. Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat nem ítélte pénzbüntetésre, emiatt az ez irányuló kérelem elbírálását az ítéletábra ugyancsak mellőzte.

Az ítélet tábla nem találta megalapozottnak a fellebbezési fűgyészségnek a közűgyektűl eltiltás mellűzésére tett indítványát. A Btk 61. § (1) bekezdése alapján a közűgyek gyakorlásától el kell tiltani azt, akit szándékos bűncselekmény elűvetése miatt végrehajtandű szabadságvesztésre ítélnek, és méltatlan arra, hogy azok gyakorlásában részt vegyen. Mivel a közűgyektűl eltiltás fent írt feltételei I.rendű vádlott neve I. r. vádlott esetében fennállnak és a közűgyektűl eltiltás alkalmazásának nem törvényi feltétele sem a magyar állampolgárság, sem a Magyar Kűztársaság területén lévű életvitelszerű tartűzkodás, a bejelentett tartűzkodási hellyel rendelkezés és a közűgyek gyakorlása a Btk. 61. § (2) bekezdésben feltűntetettek szerint lehetűségei nem csak magyar állampolgárookra és nem csak Magyar Kűztársaság területén lévű életvitelszerű tartűzkodű személyekre és a bejelentett tartűzkodási hellyel rendelkezűkre terjedhetnek ki, ezért az ítélet tábla nem mellűzte az elsőfokű bírűság ide vonatkozű rendelkezését.

Az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek, e kűrben a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések pontosításra, míg az I. r. vádlottól lefoglalt készpénzrűl szűlű rendelkezések kiegészítése volt szűkség az alábbiak szerint:

A bűnjelek tekintetében hozott rendelkezésekkel kapcsolatban az ítélet tábla észlelte, hogy az elsőfokű bírűság a bűnjelek nyilvántartási helyét nem pontosan jelűlte meg. Ezért ezt az táblabírűság az iratok alapján pontosította, megállapítva, hogy az elsőfokű bírűság ítéletével érintett nem készpénz bűnjelek is Szombathelyi Tűrvényszék Gazdasági Hivatala bűnjelkezelűje tartja nyilván Bny.I.155/2016. számon, míg a Bny.I.155/2016/6-11. sorszámon megjelűlt készpénzt a Magyar Államkincstár Bű.92.309. letéti számon kezeli.

A felűlbírűlat során I. r. vádlottól lefoglalt készpénzzel kapcsolatban az ítélet tábla észlelte, hogy az elsőfokű bírűság elmulasztott rendelkezést hozni a lefoglalás megszűntetésérűl és a lefoglalt dolog I. r. vádlottnak törtűnű kiadásárűl, pedig lefoglalás alatt lévű dolog nem tarthatű vissza. A Be. 155. § (1) és (2) bekezdése szerint a lefoglalást a bírűság megszűnteti, ha arra az eljárás érdekében már nincs szűkség. A lefoglalt dologat annak kell kiadni, aki a bűncselekmény elűvetésekor a dolog tulajdonosa volt, és ezt kétséget kizárű módon igazolni tudja. A Be. 57. § (1) bekezdése szerint a terheltnak kiadandű dologat a vele szemben megállapított pénzbűntetés, vagy onelkobzás, bűnűgyi kűltség vagy polgári jogi igény biztosítására az űgydűntű határozatban hozott rendelkezéssel vissza lehet tartani.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a nyomozás során I.r. vádlottól lefoglalt készpénz lefoglalását megszűntetette és azt I. r. vádlottnak kiadni rendelte, valamint - az elsőfokű bírűság dűntésével egyezűen - a bűnűgyi kűltség biztosítására visszatartani rendelte.

Az elsőfokű ítélet jogi indokolása pontos és teljes.

A fentiekben kifejtettek alapján a táblabírűság a Szombathelyi Tűrvényszék 2018. február 13. napján kihirdetett 18.B.4/2017/84. számű ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelűen I.r. vádlott tekintetében megvűltoztatta, egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlottak által az elsőfokű bírűság ítéletének kihirdetésétűl a másodfokű eljárás befejezéséig elűzetes fogvatartásban tűltűtt idűt is.

A másodfokű eljárásban felmerűlt bűnűgyi kűltségrűl a Be. 381.§ (1) bekezdése, valamint a Be. 339.§ (2) bekezdése alkalmazásával dűntűtt.

Gyűr, 2018. jűnius 26. napján

Szalaiiné dr. Joánovits Krisztina dr. Péntek László sk. a tanács dr. Vajda Edit sk. bíró
sk. előadó bíró elnöke

A Szombathelyi Törvényszék 18.B.4/2017/84. számú ítélete a másodfokú bíróság ítéletében foglalt változtatásokkal I.r. vádlott tekintetében 2018. június 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

. Péntek László sk.
a tanács elnöke